

Biblické hodiny – Niektoré príbehy SZ

Putovanie 2

V pestrosti života sa objavujú tak pekné ako aj smutné chvíle. Často si však my, ľudia, nevšimame to pozitívne, ale to negatívne nás ovplyvňuje stále. Izraelci sa tiež dostali do kritických situácií. No Pán Boh ich nenecháva napospas všetkému, ale priamo zasahuje do diania. Keď Izraelci nemali, čo jesť, Pán Boh im zoslal chlieb z neba:

- dôkazom Božej starostlivosti a záchrany
- skúška odovzdanosti voči Pánovi a tiež vďaka aj za to málo, čo dostávajú
- majú sa naučiť poslušnosti voči Božiemu zákonu – nemohli si ho nazberať do zásoby.

Národ sa má naučiť, že Mojžiš a Áron sú iba služobníci, ktorí predstavujú Boží div starostlivosti a kto reptá proti nim, reptá proti Hospodinovi.

Izraelci dostali aj sľúbené mäso – prepelice. Je to sťahovavý vták, ktorý v jeseni letí na juh a na jar sa vracia na sever. Po dlhom lete sú vtáci tak vyčerpaní, že sa dajú chytiť do ruky. Teraz je to však div na zásah Hospodinov, ktorý dokáže porušiť svoje prírodné zákony, aby pomohol svojim verným. Aj v pustatine dáva svojmu ľudu obživu a tým aj život. Podobnú správu máme ešte v 4 Mojžišovej 11:31-35 – ale tu sú prepelice skôr nástrojom trestu.

Ráno, ako Pán Boh sľúbil, padá z neba manna - toto slovo znamená: čo je to? – Izraelci to nepoznali a prijímajú tento chlieb z neba, teda ako božský dar, ktorým ich Pán Boh posilňuje v čase núdze a ťažkostí, v čase telesnej biedy a duchovnej slabosti. Manna sa stáva znamením Božej prítomnosti, milosti a nového veku - jedna z prosieb Otčenáša + chlieb večere Pánovej + chlieb ako Ježiš Kristus (Ján 6).

Tento chlieb bude stačiť pre všetkých, nikto nebude trieť núdzu – na osobu to bol 1 ómer, teda asi 3.6 litra. Pri tomto zberaní sa majú odučiť sebecktu a lakomosti – snaha nechať si niečo navyše vychádza naprázdno a je prejavom nedôvery voči Pánovi a Jeho starostlivosti. **Ani z Božích darov si teda nemôžeme naskladať poklady, pretože aj ony podliehajú skaze, ak neslúžia podľa Božej vôle k stanovenému cieľu a nie sú zdieľané s inými.**

Manna je pokrmom pútnikov, zasľúbenia, je chlebom, ktorý umožňuje cestu do cieľa, ktorý stanovil Hospodin. Boh dáva tento chlieb aj vtedy, keď je ľud neverný a blúdi po púšti 40 rokov. **Zosiela tento chlieb ako svedectvo svojej lásky, že On sa síce hnevá, ale zostáva verný a neopúšťa svoj národ. Ale**

manna je zároveň chlebom dočasným – budú ju mať iba do času, kým sa neusadia v Kanaáne.

Pán Boh svoj ľud, zoslaním chleba, **učí ľud zachovávať pravidelne deň odpočinku** – pestovať vzťah s Pánom Bohom a zároveň absencia práce ako svedectvo, protest proti pohanstvu.

Izrael sa dostáva do blízkosti Refidímu – je to symbol Božej starostlivosti v podobe vody, ale aj ľudského vzdoru v podobe reptania. Bol to pravdepodobne priestor, kde sa mohli Izraelci rozložiť a chvíľu pobudnúť, dosiahnuť odpočinok a pokoj, ale zrazu tu nastáva nečakaná kríza. Nedostatok vody už raz bol problémom, ale teraz je väčším, pretože Izraelci ako naberali na odvahe v reptaní a vzdorovitosti. Predtým sa Mojžiša iba pýtali, prečo majú nedostatok, teraz už priamo útočia, čím ukazujú, že sa vôbec nepoučili, ale že znovu pochybujú o Bohu, ktorý ich zachránil z Egypta. **Keď človek stráca istotu, prepadá zlobe a hnevu, z čoho veľmi ľahko môže dôjsť k násilliu a zločinu.** Mojžiš je napádaný svojimi, podobne ako o niekoľko storočí neskôr Ježiš.

Hrozí tu rozkol medzi vodcom a ľudom a tak musí zasiahnuť Hospodin – Mojžiš použije znovu palicu, ktorou buchne o skalú. To ľud – aspoň na chvíľu – presvedčí a uistí o Božej moci a zachraňujúcej láske. Prameň, ktorý vytryskol zo skaly, dostáva dve mená Massa – pukušenie a Meríba – zvada, ktoré majú Božiemu ľudu pripomínať ich hriech. **Na podklade ľudského hriechu, zloby a reptania, ešte viac vyniká veľkosť Božieho milosrdenstva. Boh nezanechá ľud v žiadnych ťažkostiach, ohrození, nebezpečenstve a strádaní.**

Prvýkrát sa tu spomína Jozue, neskorší vodca Izraela. Mojžiš mu zveruje dôležitú úlohu, aspoň sa môže pripraviť na to, čo ho čaká: má viesť Izrael do boja, čo neskôr využije pri obsadzovaní zaslúbenej zeme. Do cesty vyvoleného ľudu sa postavil **Amalék** (odvodzovali svoj pôvod od Ézava). To Izraelu pripomínalo vtedajší boj o prvorodenstvo - naozaj je Izrael vyvoleným Božím ľudom? Zároveň Amalékovci mohli znemožniť Izraelu vstup do Kanaánu.

Boj proti nepriateľovi je však boj Hospodinov. Závisí na Jeho moci. Nerozhoduje tu vojenská sila, moc či skúsenosti ľudu, ale jedine Božia prítomnosť. Mojžišova ruka je výrazom predávania mimoriadnej sily, ktorú prijal od Hospodina a posúval ju ďalej na izraelské vojsko. Mojžiš tu vystupuje ako kráľ – so žezlom a trónom, ale aj ako modlitebník – ruky k nebu a pahorok ako oltár. Mojžiš stojí pred Pánom spolu s Áronom a Chúrom. Doteraz v duchovných zápasoch Mojžiš stál sám, ale teraz, keď ide o zápas o Božiu

prítomnosť a víťazstvo, potrebuje mať po boku druhov, bratov, pretože oni ho môžu podporiť, keď už on nevládze, pretože v takomto boji, človek nemôže vydržať sám. A to je krásny obraz nás veriacich, ak máme obstáť, potrebujeme sa navzájom.

Bol to veľmi dôležitý súboj, pretože Hospodin prikázal Mojžišovi, aby tú udalosť zapísal do knihy a aby o tom hovoril s Józouom. Mojžiš tu postavil oltár Hospodinovi s názvom „**Hospodin je moja koruhva**“ – bol to vojnový symbol, ktorým sa dávalo znamenie k boju. **Odvtedy to vždy pre Izrael platilo, že vojny sa viedli vždy iba na Boží príkaz – vtedy vyhrávali, ak išli do vojny sami, na vlastnú päť, vždy prehrali.**

ES 402

Mojžiš sa stretáva so svojim svokrom Jetrom, midjánskym kniežaťom a kňazom. S ním prišla aj Cippóra a dvaja synovia Geršóm a Eliezer – ich mená pripomínajú dva Božie skutky v Mojžišovom živote a to pohostinstvo v cudzej zemi a Božiu pomoc. Mojžiš im rozprával o tom, ako Pán Boh konal v Egypte a s Izraelom, na čo Jetro odpovedá **2 Moj 18:10-11**. Vrcholom ich stretnutia bola zápalná obeť pre Hospodina a obeť, ktorá mala utužiť vzájomné zväzky medzi ľuďmi navzájom aj medzi Hospodinom a ľuďom.

Tieto dobré vzťahy sa však skončia, veď niekedy stačí, že sa na vedúcich pozíciách vymenia ľudia a už sa z priateľov stanú nepriatelia.

Pán Boh ustanovil aj nový právny poriadok. Jetro vidí, že na Mojžišovi spočíva celé bremeno zodpovednosti. Musí robiť prostredníka, sudcu, vyučovať Božiemu zákonu, rozhodovať, viesť. Jeden človek to nemôže zvládať a tak mu Jetro radí, aby tie menej podstatné problémy a ich riešenie delegoval **vybraným mužom z ľudu – majú to byť osvedčení bojovníci, vierohodní, zbožní a nepodplatiteľní**. Mojžiš má zastávať nenahraditeľnú úlohu a to zastupovať ľud pred Hospodinom, obhajovať pravdu a právo a riešiť závažné veci. Boží ľud sa teda už stáva ľuďom aj po administratívnej stránke. Midjanci teda naučili Izrael, že je dôležité účelné usporiadanie ľudu, ktoré sa po usadení v zaslúbennej zemi, rozrástlo do federácie slobodných kmeňov, ktoré spravovali najprv sudcovia.

Taká organizácia však potrebuje aj zásady a zákony a ako ich dostali, to si povieme nabadúce.

